

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Dialecticam, siue Scientiam de Veritate, in decem libros
distributam

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

V. Vlterior suppositionis diuisio in simplicem & personalem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95210](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95210)

signo? Deinde, siue suppositio communis dicatur, *ut terminus pro suis inferioribus*, ut vult Toletus lib. 2. cap. 2. siue, *qua terminus supponit communiter*, ut vult Villalpandus lib. 1. 3. p. c. 1. siue, *ut terminus communis communiter retenti*, ut vult Sotus 2. p. c. 1. lect. 4. not. 1. quouis inquam horum modo; quemcumque terminum communem respicit. Denique, in hac propositione, homo est animal, homo non supponit singulariter; ergo communiter: nam hæc particula, *communiter*, & *singulariter*, vel *particulariter*; opponuntur immediate. At obiciunt aduersarii, suppositionem communem esse usum termini communis communiter retenti, in quo iniquiunt à Soto discrepat nullus; at ea definitionis particula, *communiter retenti*, indicat signum vniuersale, omnis, aut nullus, aut aliud simile. Sed in primis ea definitio non est vsque adeo ab omnibus recepta: Uterius, ea admissa, posterior particula illius non tam significat syncategorema, omnis, nullus aliudve simile, quam negationem syncategorematis particularis, hic, iste, aut alterius similis; & ita definitionem Soti explicat Hurtadus disp. 1. f. 4. §. 18. eamque æquiparat huic suæ; *est substitutio pro termino communi*. Proinde miror aduersarios plerorumque dialecticorum autoritate niti, cum potius eis apertè renituntur.

21 Adicienda etiam est alia diuisio suppositionis in naturalem, & accidentalem: illam definitio accensio esse eam, qua terminus ponitur pro suo significato, penes ea quæ ei naturaliter, seu essentialiter insunt, veluti homo est animal; accidentalem vero è contrario, positionem termini pro suo significato, penes illa quæ non naturaliter ei conueniunt, veluti homo currit, aut cognoscitur.

CAPVT V.

Uterior suppositionis diuisio in simplicem & personalem.

22 **S**uppositio simplex est positio termini pro suo immediato & formali significato; qua ratione in hac propositione, *homo est species*, homo simpliciter supponit, quia pro homine ut sic, non pro Petro & Paulo; alias propositioni falsum subesset, cum eorum neuter sit species. Personalis est positio termini pro mediato significato, ut *homo currit*, ubi homo non ponitur præcisè pro homine ut sic, aut in commune, sed pro Petro aut Paulo: quare defensus ad inferiora huius duplicis suppositionis infallibile discrimen ab omnibus traditur. Sic utramque fere definiunt Tol. lib. 2. cap. 1. Fons. lib. 8. cap. 24. contra quos cum Hurtado, & Arriaga deno agmine plerique recentiores inuehuntur.

23 Primo; quoniam in his propositionibus, Petrus currit, Petrus est indiuiduum subiicibile, Petrus ex æquo ponitur pro suo immediato & formali significato, cum defectu inferiorum mediata, & materialiter significare nequeat; at non utrobique eodem supponit modo, sed in prima personaliter, & in secunda simpliciter, ut omnibus est in confesso; penes ergo mediatum, aut immediatum, formale, aut materiale significatum, haud est vtriusque suppositionis distinctio. Secundo, quia in his propositionibus, homo est animal, homo est species, homo idemmet immediatum, & formale significatum, videlicet hominem ut sic, sortitur; at in prima personaliter, & in secunda simpliciter supponit ergo &c.

P. Lyncei Philosophia. Tom. I.

24 Tercio, quoniam in hac propositione, Petrus est hic homo, Petrus supponit personaliter, sed non pro mediato significato, homine videlicet, ut hic possit mediate significari per notionem Petri, nam de homine ut sic ne æquiualeat, & mediate hic homo affirmatur, non enim licet inferre, aut concludere, Petrus est hic homo, ergo homo ut sic est hic homo. Quarto, quia nulla est natura communis obiectiue abstracta ab indiuiduis, ea enim abstractio à Platoniorum idæis, & figmentis parum vel nihil discrepat; suppositio ergo simplex nequit esse ea, qua terminus ponitur pro eiusmodi natura, quippe quæ plane repugnat.

25 Cæterum hæc argumenta non vrgent: ad primum respondeo, Petrum æquiualeat huic homini, ac proinde significare immediate, & formaliter hunc hominem, mediate verò & materialiter hominem: sicut enim ratio superior continet sub se rationes inferiores, ac proinde eas mediate, & formaliter significat, ita ratio inferior continet in se rationem superiorem, eamque ad se contrahit, unde eam mediate & materialiter significabit: quare in hac propositione, Petrus currit, Petrus supponit personaliter, quia non solum de immediato significato, videlicet Petro, cursus affirmatur, veram etiam de mediato videlicet homine, non formaliter, sed æquiualeat, eo quod ex hac propositione, Petrus currit, hominem currere rectè inferatur: aut in hac, Petrus est indiuiduum subiicibile, supponit pro immediato, & formali significato, non verò pro mediato homine scilicet, cum ex hac propositione, Petrus est indiuiduum subiicibile, hominem ut sic esse indiuiduum subiicibile nequitam possit inferri. Quid quod facile dici potest, eam diuisionem suppositionis in simplicem, & personalem esse subdiuisionem suppositionis communis; quare in propositionibus allatis Petrus nec personaliter, nec simpliciter supponit, eo quod communiter non supponat: Sed de hoc paulo latius infra in responsione tertij argumenti: quod anteaquam diluendum aggrediar;

26 Ad secundum respondeo, latam in eo committi æquiuocationem, qua nimirum significatio cum suppositione confunditur: Etenim in duabus propositionibus obiectis pro eo supponit earum subiectum homo, de quo formaliter, aut æquiualeat prædicatum affirmatur, non vero pro eo quod significat præcisè, quia illud significat in illa propositione, homo, est species, de solo homine in communi immediate & formaliter significato species prædicatur, non vero de inferioribus quæ species esse ne æquiualeat quidem asseruntur: in illa vero, homo est animal, de Petro & Paulo mediate & materialiter significatis animal prædicatur: mirandum ergo non est, si in altera homo simpliciter, & in altera personaliter supponat, ut ut idem utrobique significet.

27 Ad tertium respondeo, eam diuisionem suppositionis in simplicem, & personalem esse subdiuisionem suppositionis communis, ut nuper perstrictum: quamuis enim id negent Sotus, & Hurtadus, at affirmant veteres plerique dialectici cum Petro Hispano, & post eos Toletus, & Fonseca locis superius citatis: colligi autem perspicue potest ex ipso vocum ethymo: nam simpliciter, eius particula vim si spectes, perinde multoties est, ac secundum se, & præcisè: meritò igitur dicitur terminus aliquis supponere simpliciter, cum sumitur prout præcisus à suis inferioribus, quæ mediate ac materialiter importat; ita vero sumi potest duntaxat terminus communis

K

munis

munis seu communiter supponens, secus vero singularis: ubi autem suppositio simplex contrahat, ac diuidat suppositionem communem, eandem nequit non contrahere, ac diuidere personalis; ambæ siquidem iuxta omnes vnam rationem dissecant, & eiusdem sunt species subiectiuæ. Et quidem propter definitionem personæ à Boëtio traditam, videlicet *est rationalis natura indiuidua substantia*, sapissime persona significat apud non paucos auctores sola indiuidua v. g. Petrum, Paulum &c. non verò rationes superiores, prout ab eis abstractas: quare terminus communis, quando pro inferioribus etiam, ac singularibus mediatur & materialiter significatur, hoc ipso dici solet personaliter supponere: en quatenus vocum ethymon pro doctrina tradita faciat. Quæ cum ita sint, dicendum est, Petrum in ea propositione, Petrus est hic homo, nec personaliter, nec etiam simpliciter supponere, eo nimirum quod sit communi suppositione destitutus.

28 Enimuero quoniam probabile duximus, superius in solutione primi argumenti, terminum etiam singularem supponere posse tum simpliciter, tum personaliter & in hac propositione, Petrus currit, suppositionem Petri esse personalem, & in hac Petrus est indiuiduum subiicibile esse simplicem, adeoque neutram earum esse speciem suppositionis communis; quoniam inquam hæc à nobis supra dicta sunt, & quoad eius fieri potuit explicata, idcirco respondetis secundo, Petrum supponere simpliciter in ea propositione, Petrus est hic homo, non minus quam in illa, Petrus est indiuiduum subiicibile, aut secundo intentionale. Tertio quoque non nemo diceret, eas suppositiones esse species, ac partes subiectiuas suppositionis formalis, prout hæc ab identica distinguitur: quare cum in illa propositione Petrus est hic homo, Petrus non supponat formaliter sed identice, eum nec personaliter, nec etiam simpliciter supponere.

29 Ad quartum, & vltimum argumentum respondeo, ad veritatem eius definitionis, qua suppositio simplex est à nobis explicata, satis superque esse, quod natura communis possit abstrahi ex parte modi à suis inferioribus: at ad minimum talis abstractio negari nequit ab aduersariis, nec negatur, si solos Nominales excipias: quocirca immerito existimant quidam neoterici cum Hurtado & Arriaga, sine præcisione obiectiuæ rationis communis à suis inferioribus nostram, suppositionis simplicis definitionem sustineri non posse. Deinde secundo respondeo, eam præcisionem obiectiuam naturæ communis à particularibus aut è conuerso nequiquam repugnare; & cum Platoniorum idæis aperto Marte pugna-re, nedum eis affinem aut similem esse: quorum alterum lib. 8. luculenter constabit.

30 Sed instabis Primo: conceptus inferior v. g. Petrus non abstrahitur, nec præcinditur à ratione superiori, quin potius eam formaliter includit: perperam ergo dictum à nobis est, Petrum v. g. aliudvè indiuiduum supponere simpliciter, vel certe etymologia suppositionis simplicis haud est ea, quam tradidimus. Verum in primis, quamuis dixerimus Petrum supponere aliquando simpliciter, at oppositum velut probabile statuimus, hæc videlicet de causa, quæ opponitur in præsentia. Item secundo Petrus v. g. ita continet hominem, vt eo ipso includat Petreitatem ab eo præcisam, & virtualiter ac ratione nostra distinctam: Petrus ergo penes aliquid sui summi potest simpliciter, adeoque eius formalitatis merito suppositionem simplicem obtinere.

31 Instabis iterum, in hac propositione, Petrus est

indiuiduum subiicibile, sumitur Petrus prout subest actui intellectus illum præcisè ac simpliciter consideranti in ordine ad suam speciem ac nihil in eo efficiendi, supponit ergo simpliciter, haud secus atque homo, cum dicitur, homo est species: perperam ergo dictum nec simpliciter nec personaliter Petrum supponere in ea propositione. Rursus in hac propositione, Petrus est hic homo, sumitur Petrus secundum id quod eius personæ à parte rei inest, siue pro eius persona pro vt talis est reipsa: sustineri ergo nequit quod diximus, Petrum inibi simpliciter non personaliter supponere. Ceterum quamuis ita explicent aduersarij etymologiam suppositionis simplicis & personalis, & ita vtriusque definitionem ab ipsis traditam & inferius ponendam tueantur, probentque, quod tamen aliter explicari possit, ac debeat earum etymologia vocum, superius manet explicata abundè. Quapropter nihil vrget præsens replica, nihil habet veri aduersariorum sententia, circa vtramque suppositionem. Et quidem eadem ratione probare possent ij quibus cum deceptamus in hac propositione, homo est species, hominem non supponere simpliciter, quoniam non supponit pro re simplici sed potius composita physice ex corpore, & anima, & metaphysice ex gradu animalitatis, & rationalitatis, nec non in hac enunciatione, natura humana corpore, & anima constat, naturam humanam supponere non personaliter, sed simpliciter, contra quam omnes auctores, & eos inter ipsi aduersarij sentiunt, nimirum quia, non supponit pro persona, sed potius pro natura à personalitate abstracta.

32 Modo ergo progredior ad impugnandas, vtriusque suppositionis, definitiones ab Hurtado, & Neoterici traditas, quæ sic habent: suppositio simplex est ea, qua terminus ponitur pro re, quatenus subest, secundis intentionibus; personalis vero qua terminus ponitur pro re, sumpta secundum se, & independentem à secundis intentionibus. Sed contra primo, quoniam in hac propositione, animal est confusè cognitum, animal supponit personaliter, cum tamen significet, rem prout subest secundis intentionibus: probatur assumptum, argumento, me iudice manifesto; signum suppositionis personalis, & eius à simplici discrimen à Toletio, Fonseca, Hurtado, & cæteris, etiam diuersarum partium auctoribus concessum, est descensus qui potest fieri à termino personaliter supponente ad inferiora sua; secus vero à termino supponente simpliciter: v. g. ex hac propositione, animal est viuens, rectè inferas, ergo homo est viuens, leo est viuens: at ex hac, animal est genus, male inferas, ergo homo est genus, leo est genus: Tunc sic, ab animali, in superiori propositione, nimirum animal est confusè cognitum, descendere est ad inferiora, licetque ex ea inferre, ergo homo, prout animal, & in confuso est cognitum & leo similiter: quod minus negari potest, in sententia aduersariorum negantium præcisionem obiectiuam rationis communis, à quauis inferiori, vniuersæ cognitionem, etiam immediatam, & expressam sine alia: animal ergo, in ea propositione à nobis obiecta personaliter supponit, quantumuis, secundo intentionaliter accipiat. Summa nostri argumenti, eiusque brevis declaratio sit hæc: in his duabus propositionibus, *animal est genus*, *animal aliquo modo cognoscitur*, animal ex æquo significatur, prout subiaceret secundæ intentioni, atqui in vna supponit simpliciter & in alia personaliter, vt ex dictis perspicuum: eo ergo ex titulo, satis discriminatur suppositio simplex à personali.

Quod

33 Quod secundo, talem in modum contra Neotheticos ostendo: In hac propositione, species est prædicabilis, de pluribus solo numero differentibus in quid, species personaliter supponit; at significat rem, prout subest secundæ intentioni, qua de pluribus prædicari possit: sustineri ergo nequit data utriusque suppositionis definitio, earumque discrimen. Maior suadetur; tum quia, omnis definitio, prædicatur de suo definito personaliter supponente, aliàs in hac propositione, homo est animal rationale, hominem personaliter suppositum negarem; sed in præfata propositione, de specie eius definitio prædicatur: tum etiam, quia ea propositio descensu ad inferiora gaudet, quandoquidem ex ea queas inferre speciem humanam, leoninam, angelicam, de pluribus numero in quid prædicabilem esse, huiusmodi autem descensus, semper est cum suppositione personali coniunctus, vt supra dictum.

34 Ex his, quæ hæcenus disseruimus, constat primo contra Hurtadum disputatione secunda, sect. 3. in hac propositione falsa, omnis homo est species, subiectum supponere personaliter, nimirum quia ponitur æquiuale, pro suo mediato significato æquiuale enim, ea propositio his, Petrus est species, Paulus est species. Constat secundo aduersus Sotum, & alios, in hac propositione, homo est species, subiectum non habere hunc descensum, ergo hic homo, in quantum cognitus vt homo, est species; siquidem non vnicus homo confusè cognitus, sed omnes speciei rationem induunt, Constat tertio, propositionem vniuersalem, personaliter supponentem habere descensum ad inferiora, sub eodem prædicato, secus vero supponentem simpliciter, vt supra, ex omnium sententia, manet explicatum. Constat quarto aduersus aliquos recentiores, propositionem particularem, simpliciter supponentem, interdum habere ascensum ad superiora, sub eodem prædicato, interdum non: ab hac enim Petrus currit, rectè ascendas in hunc modum; homo, animal, viuens currunt, sed ab hac, Petrus est hic homo, malè per eosdem gradus ascendas. Constat quinto, propositionem simpliciter supponentem habere descensum ad inferiora, sub diuerso prædicato, si sit vniuersalis, & ascensum etiam ad superiora, sub diuerso prædicato, si singularis: etenim ex hac, animal est genus, rectè inferas, ergo aliquod animal, nempe homo, est eius species; & rursus ex hac, Petrus est indiuiduum, ergo homo est species.

35 Constat sexto, necessariam non esse, suppositionem absolutam, seu mixtam ex personali, & simplici, inuentam à Fonseca; nam hanc propositionem v.g. homo est animal, ait esse de subiecto mixtè, siue absolute supponente, cum tamen suppositionem hominis, in ea propositione, ad personalem reduci posse liqueat ex dictis.

CAPVT VI.

Diuisio suppositionis in distributiuam, & copulatam, determinatam, & confusam.

36 **S**uppositionem distributiuam, seu copulatiuam definitio cum Fonseca lib. 8. cap. 32. & Hurtado disp. 2. sect. 5. eam, quæ resolubilis est per descensum copulatiuum, qui videlicet fit per particulam &, aut nec, similemve; necentem propositiones hoc modo: omnis homo currit: ergo Petrus currit, & Paulus

currit &c. aut nullus homo currit: ergo nec Petrus currit, nec Paulus currit, &c. Suppositio copulatiua, seu distributiua: alia est immediata, vel incompleta, qua terminus pro solis generibus singulorum ponitur, vt omne animal fuit in arca Noë: vbi animal pro indiuiduis non supponit: alia propositio falsa futura esset, sed pro eorum rationibus genericis, prout genus latè sumitur, & pro specie: & ita est vera propositio; omnes enim animalium species, etsi non singularum indiuidua fuerint reuera in arca Noë: alia mediata, seu completa, qua terminus non tantum pro generibus, seu speciebus singulorum, sed etiam pro singulis generum ponitur: veluti omne animal est viuens; vbi animal, tum pro omnibus suis speciebus, tum etiam pro omnibus earum indiuiduis supponit: & ita suppositum reddit veram eam propositionem, quam constituit.

Suppositionem copulatam cum Fonseca supra citato, & aliis definitio eam, quæ resolubilis est per descensum copulatum, qui nimirum fit per particulam &, vel, nec aliamve similem necentem non propositiones integras, sed partes vnus extremi, siue subiecti, vt omnia elementa sunt quatuor: ergo ignis, & aer, & aqua, ac terra sunt quatuor; non vero ergo ignis est quatuor, & aer est quatuor, &c. vel nulla elementa distincta efficiunt numerum singularem, aut sunt vnum tantum: ergo neque ignis, & aer efficiunt numerum singularem: neque aqua & terra eum efficiunt, suntvè vnum duntaxat elementum: non vero, ergo nec ignis efficit numerum singularem, nec aer &c. At enim suppositio distributiua, seu copulatiua in eo differt à copulata, quod nec semper, nec solum habeat eum descensum copulatum: non semper, nam in hac propositione: omnis pars albi illud intrinsecè causat, & constituit; particula, omnis pars, supponit distributiue: & tamen ex ea non licet descendere copulatè, aut inferre: ergo paries, albedo, & vnio causant, constituuntque intrinsecè album: sunt enim idem cum illo, ac nullatenus ab eo distinguuntur: quare collectiue sumpta non possunt illud causare: de quo plura in Physica lib. 2. tract. 6. cap. 9. non solum; tametsi enim ex hac propositione: omnis homo est animal, rectè ascendas ita: ergo Petrus, & Paulus, & Ioannes, &c. est animal; particula, &, vnus subiecti partes copulante: at etiam ex ea non minus bene ascendas ita: ergo Petrus est animal, & Paulus est animal, & Ioannes est animal, &c. particula, & integras necentem propositiones.

Iam verò suppositionem determinatam consequenter definitio, eam, quæ resolubilis est per descensum disunctiuum fieri natum per particulam, vel, aut aliam similes propositiones necentem, vt aliquis oculus videt: ergo vel dexter videt, vel sinister videt: suppositionem verò confusam, eam, quæ sibi vendicat solummodo descensum disunctum fieri natum per particulam vel, aut aliam similem non propositiones integras, sed vnus duntaxat terminos necentem: vt aliquis oculus requiritur ad videndum, ergo vel dexter, vel sinister ad id muneris requiritur. Illud autem animaduertere est, non idcirco suppositionem determinatam à nobis definiri per descensum disunctiuum, quod sit incapax disuncti: certo certius enim est, eius esse capacem, quando ex hac propositione determinatè supponente, nimirum aliquis oculus videt, non tantum sicut proximè supra ascendas, sed etiam ita: ergo vel dexter videt, vel sinister videt: verum propterea quod non per descensum disunctum, sed potius disunctiuum à suppositione confusa diffideat: Qua etiam ratione suppo-